



Arrest

nr. 250 748 van 10 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BLOCK
O.L.V. Kerkplein 34 - 35
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vluchtte in 2011 vanuit Syrië naar Italië waar hem een internationale beschermingsstatus werd toegekend.

1.2. Op 15 januari 2020 diende verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 februari 2020 een beslissing waarbij het verzoek onontvankelijk werd verklaard. Het beroep bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd onontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid op 9 juli 2020.

1.3. Op 7 september 2020 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

[…]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“A. Geschonden bepalingen

- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) ;
- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Artikelen 1,6°, 7, 39/2 en 52/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “de Vreemdelingenwet”) ;
- Artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna “de Richtlijn 2008/115/EG”) ;
- het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het verbod van willekeur ;

- het gelijkheidsbeginsel.

B. Bestreden beslissing

“Op 27/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing genomen en op 09/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdeingenbetwistingen het beroep verworpen met toepassing van van artikel 39/2. § 1.1°; van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

C. Grieven

Overwegende dat op 27/02/2020 het Commissariaat-generaal verzoeker een beslissing tot nietontvankelijk verzoek overmaakte. Overwegende dat in de beroepsprocedure dit beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als onontvankelijk wegens iaattijdigheid op datum 09/07/2020 middels het arrest nr. 238 186;

Gelet op de COVID-19 pandemie en de structurele en administratieve gevolgen van dien.

Dat verzoeker zich derhalve nooit in praktijk heeft kunnen gebruik maken van zijn rechtsmiddel in hoger beroep tegen de tussengekomen beslissing CGVS dd. 27/02.2020.

Dat verzoeker derhalve nooit zijn grieven heeft kunnen uitzetten tegen laatstvernoemde beslissing.

Dat verzoeker zich formeel verzet tegen de inhoud van deze beslissing.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit een verzoekende partij dan nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal de toelating (eventueel bijlage 35) om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat verzoeker tevens nog de mogelijkheid had om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op basis van nieuwe elementen.

Dat dient rekening gehouden te worden met de maatregelen die door de Belgische overheid werden genomen betreffende COVID-19;

Dat immers verzoeker zich ernstig beperkt zag in zijn mogelijkheden om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Dat er derhalve ook geen mogelijkheid was voor het CGVS om deze asielaanvraag en de desbetreffende nieuwe elementen in overweging te kunnen nemen.

Verzoeker kreeg echter bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, 6° echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

2. Het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn. De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de

gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. Het vertrouwensbeginsel houdt meerbepaald in dat de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen, die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt, moet invullen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Bijgevolg schendt de hierboven aangekaarte praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken dat met onduidelijkheden behept is, het rechtszekerheidsbeginsel alsook artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk "en" te lezen en niet "of".

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°"

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding : "De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan". (Pari. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

"De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing " waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd" (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om "terugkeerbeslissing" aan te duiden. Soms is er sprake van een "bevel om het grondgebied te verlaten" (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een "verwijderingsbeslissing" (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)".

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

De negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG stelt bovendien dat "Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden."

Dat tevens zou mogen worden aangenomen dat, onder het vertrouwensbeginsel, tijdens de periode van de genomen maatregelen tegen COVID-19 geen bevelen om het grondgebied te verlaten zouden mogen worden betekend op basis van negatieve beslissingen CGVS tijdens diezelfde periode.

3. Het gelijkheidsbeginsel vereist met andere woorden dat allen die zich in eenzelfde situatie bevinden op gelijke wijze moeten worden behandeld. In de praktijk is het immers vaststaand dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

4. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht.

Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Op 10/09/2020 werd aan verzoeker, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten overgemaakt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch 6 T blad gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2020 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Het bevel is immers uitgegeven onder het argument dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27/02/2020 een negatieve beslissing heeft genomen en dat het beroep hiertegen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen per arrest dd; 09/07/2020, volstaat aldus niet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Bijgevolg komt artikel 3 E.V.R.M. in het gedrang en had de verwerende partij de plicht een toetsing door te voeren aan deze internationale verdragsnorm.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Cruz Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 - 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit verscheidene rapporten blijkt dat Verzoeker in Italië aan de volgende behandelingen zal kunnen worden blootgesteld :

(1) Bij terugkeer zal Verzoeker enkele dagen op het grondgebied verblijven zonder enige accommodatie. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> accessed 8 April 2014], p. 14);

(2) Indien Verzoeker zou worden erkend als asielzoeker dan gaat het Italiaans systeem ervan uit dat hij voor zichzelf moet zorgen. Er zijn slechts een paar accommodatiefaciliteiten voor asielzoekers en ze zijn slechts tijdelijk. Zeker als iemand reeds de maximumtermijn voor verblijf in een centrum heeft verstreken dan zijn de kansen op het vinden van accommodatie heel klein, in feite onbestaand. Zelfs na het nemen van stappen om behuizing te bekomen belanden vluchtelingen en asielzoekers in een kraakpand of op straat. Dit is eveneens van toepassing op mensen met beschermingsstatus die terugkeerden naar Italië. De levensomstandigheden voor asielzoekers en vluchtelingen in de kraakpanden en op straat zijn ondermaats. Ze leven op de rand van de maatschappij zonder enig vooruitzicht van verbetering van hun situatie. Hun dagelijkse leven bestaat uit het verzorgen van hun meest primaire behoeften, zoals voedsel zoeken en een slaapplek vinden. De hopeloosheid onder asielzoekers en vluchtelingen heeft een dieptepunt bereikt, exponentieel versterkt door de huidige problematiek aangaande het 'corona virus'(covid19). De medische en economische crisis en de bijhorende gebreken van mogelijkheden om werk te vinden, zelfs op de zwarte markt heeft voor vluchtelingen en asielzoekers alle hoop doen verliezen.

Het loon is onvoldoende om een appartement te betalen en laat niet toe om een leven op lange termijn uit te bouwen. Er zijn geen adequate integratieprogramma's. Mensen belanden daardoor onvermijdelijk op straat en zijn dakloos en afhankelijk van soepkeukenen en noodplaatsen om te slapen. Door het voortdurend te moeten zoeken naar een slaapplek en de volgende maaltijd is het onmogelijk voor de asielzoekers om zich effectief te integreren. Deze situatie is eveneens van toepassing op mensen die terug werden gezonden naar Italië uit andere Europese landen. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 45-46) ;

(4) Het sociaal welzijnssysteem in Italië is hoofdzakelijk gebaseerd op privé-onderhoud door familie. Asielzoekers genieten een dergelijke bescherming niet en worden aan hun lot overgelaten (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> accessed 8 April 2014], p. 47);

(5) Gezondheidszorg en toegang daartoe is moeilijk voor asielzoekers gelet op de administratieve problemen, taalproblemen en onvoldoende informatie. Het gezondheidszorgsysteem moet worden geplaatst in relatie met de behuizingsituatie en de actuele problematiek aangaande de verspreiding van virale infecties. Er zijn te weinig plaatsen voor de zieken. De meesten leven dus op straat of spenderen de nacht door bij de spoeddienst waardoor genezing en besmetting zeer problematisch worden.

(6) Het EHRM stelde in haar arrest MSS t. België en Griekenland dat de situatie van asielzoekers bijzonder kwetsbaar is. Als deze laatste maanden op straat moeten leven zonder dat ze aan hun basisbehoeften kunnen voldoen en zonder dat de situatie kan verbeteren kan dit leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Een staat die faalt om aan asielzoekers de rechten te bieden zoals voorzien in de Richtlijn Opvangvoorzieningen maakt zich schuldig aan een onmenselijke en vernederende behandeling. Italië begaat een schending van het recht van opvang onder de Richtlijn Opvangvoorzieningen aangezien niet alle asielzoekers geaccommodeerd kunnen worden. En aangezien asielzoekers op straat moeten leven zonder enige verbetering in het vooruitzicht maakt dit eveneens een schending uit van artikel 3 EVRM. In haar arrest van de zaak Mohammed Hussein t. Nederland en Italië heeft het EHRM de receptievoorwaarden in Italië onderzocht. Het Hof verklaarde de aanvraag ontoelaatbaar, aangezien de Verzoeker valse verklaringen deed. Dit betekent echter niet dat het EHRM het probleem in Italië niet als problematisch zou beschouwen, integendeel de redenering achter de verklaring van ontoelaatbaarheid was enkel gebaseerd op de aanklager zijn valse verklaringen in verband met de zaak. Terwijl het EHRM zich in haar vaststellingen had kunnen beperken tot de valse verklaringen, heeft het Hof zich toch geuit over de situatie in Italië. Dit betekent dat het EHRM wel een overtreding van artikel 3 kan vinden in een andere zaak aangaande dublinoverdrachten naar Italië. (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy: Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, October 2013, available at: <http://www.refworld.org/docid/5315872c4.html> [accessed 8 April 2014], p. 58-59);

(7) Het kan ook gebeuren dat asielzoekers geen toegang hebben tot de opvangcentra en ook niet tot de financiële toelagen. In dergelijke gevallen zijn ze verplicht tot het leven in zelf georganiseerde centra die overbevolkt zijn, slechte levensomstandigheden kennen en waardoor asielzoekers zich niet kunnen integreren in de gemeenschap.

(8) In het algemeen is er grote bezorgdheid over de hoge variatie in de standaarden van de opvangcentra in de praktijk, wat zich uit in een gebrek aan personeel, een gebrek aan vorming voor het personeel, overbevolking en beperkingen in de plaats beschikbaar voor zorg, juridische bijstand en socialisatie, gebrek aan informatie.

(9) Gebrekkige detentieomstandigheden gekenmerkt door gebrek aan warm water, hygiëne, gevangentoestanden waar asielzoekers worden opgesloten in cellen, gebrek aan psychologische verzorging, gebrek aan privacy.

(10) De problemen aangaande opvang en integratie in Italië beslaan zowel een algemeen gebrek aan capaciteit en een ondermaatse kwaliteit van de accommodatie. Voorafgaand aan de registratie als asielzoeker moeten de asielzoekers zelf hun voedsel en onderdak vinden.

(11) Het gebrek aan werkmogelijkheden in combinatie met het gebrek aan sociaal welzijn maakt het extreem moeilijk voor asielzoekers om een woonplaats te vinden. Gelet op het beperkt aantal plaatsen in daklozencentra, waar asielzoekers moeten concurreren met dakloze Italianen 10 1 le blad en andere personen, moeten de asielzoekers zelf onderdak vinden, waardoor ze in de slechtste omstandigheden moeten leven waardoor kraken en criminaliteit een gewoonte geworden is.

In onderhavig geval zou verzoeker worden blootgesteld aan :

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;

(iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;

(iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaapplek zonder enig vooruitzicht op verbetering van haar situatie ;

(v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard ;

(vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;

(vii) heel beperkte levensomstandigheden ;

(viii) onmogelijkheid tot sociale & familiale integratie ;

(ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg;

(x) Verhoogd risico voor het oplopen van virale ziektes.

Verzoeker behoort dus tot een kwetsbare groep die in Italië systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van Verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de beperkte informatie in haar bezit. Immers de bestreden beslissing onderzoekt de EVRM gevolgen voor Verzoeker geenszins.

Dat in casu moet worden gewezen op het kwetsbaar profiel van Verzoeker, als alleenstaande Syriër in Italië, slachtoffer van een collectief trauma ingevolge diens nationaliteit.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke kwetsbare situatie van Verzoeker en onvoldoende is ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem in Italië. In dit verband willen we wijzen op de actuele rechtspraak van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RW 27 april 2015 (arrest nr. 144.188), RW 28 april 2015 (arrest nr. 144.400), RvV 23 september 2015, (arrest nr. 153160)).

Dat de bestreden beslissing overigens, voor wat betreft de algemene informatie over Italië, niet ingaat op de uitgebreide bronnen over ernstige tekortkomingen in het Italiaans opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden. Dat de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië op dit moment het systeem nog meer onder druk zet, met een nog groter risico op tekort aan opvang en ondersteuning tot gevolg. Dat verwerende partij bijgevolg niet genoeg motiveert. Te meer gelet op de zekere kwetsbaarheid van Verzoeker.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen dat bronnen kritische kanttekeningen maken bij bepaalde aspecten van de opvang in Italië zonder dit concreet op het geval van Verzoeker toe te passen. Echter uit de hierboven door Verzoeker aangehaalde blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. Uit rapporten blijkt dat de wantoestanden van toepassing zijn op alle asielzoekers.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding. Er werd niet weergegeven in welk gebied of stad Verzoeker concreet zou worden opgevangen in Italië, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat Verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met oa. artikel 3 en 8 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 en 8 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Italië te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Italië verwijst, schendt zij artikel 3 en 8 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Dat er in de bestreden beslissing bovendien geen afdoend vestigingsalternatief werd geformuleerd, noch werd er rekening gehouden met de genomen maatregelen betreffende COVID-19.

Verder werd ook geen voldoende rekening gehouden met de aanwezigheid van de familie van verzoeker in België.

Artikel 8 van het EVRM stelt dat “

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”*

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat “De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie ”.

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven stelt dat “Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten onder meer rekening met:

- het familie- en gezinsleven;

- de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement

Er dient te worden vermeld dat er op de Belgische Staat een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Art. 8 E.V.R.M. is van openbare orde en direct toepasselijk in het intern Belgisch recht.

De RvV oordeelt in zijn arrest nummer 56.201 van 17 februari 2011 dat in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er sprake is van een onrechtmatige inmenging. Hij plaatst zich hiervoor op het tijdstip waarop de administratieve beslissing is genomen. Aangaande de begrippen privé-, familie- en gezinsleven stelt de RvV: "Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie."

De RvV wijst er hierbij ook op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, er in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen "bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden" moeten worden aangetoond. Hierbij wordt verwezen naar het arrest Mokrani t.Frankrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 15 juli 2003. Bij de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven wordt rekening gehouden met alle indicaties die worden aangebracht, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen familie (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214).

- 1. In onderhavig geval wenst verzoeker in België bescherming te verkrijgen om op succesvolle en adequate wijze herenigd te kunnen worden met zijn familie, het welke bestaat uit de ouders van verzoeker en diens 8 broers en zussen. Dat een degelijke gezinshereniging niet moaelijk is binnen de Italiaanse asielstructuur. Immers werd verzoeker tijdens zijn verblijf in Italië aan zijn lot overgelaten op straat, hierbij genoot verzoeker onder geen enkel beding de noodzakelijke bescherming die hem werd 13 14e blad toegekend. Dat de beschermingsstatus die verzoeker kreeg in Italië geen enkele uitwerking kent in de praktijk, doch een louter theoretisch concept is gebleken voor verzoeker. Dat het hem toegekende statuut hem niet in de optie voorziet om een menswaardig bestaan te leiden. Temeer de actuele situatie rond het 'corona virus' (covid19) deze problematiek enkel verder bemoeilijkt en bijzonder precair maakt in hoofde van verzoeker gelet op de onbestaande middelen voor verzoeker om voor zich zelf te kunnen zorgen.*

(RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214); (RvV nr. 148.088 van 18-06-2015, en RvV nr. 145.025 van 07-05-2015).

- 5. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikelen 1,6°, 7, 39/2 en 52/3 van Vreemdelingenwet, artikel 7 Richtlijn 2008/115/EG, het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur en het gelijkheidsbeginsel."*

2.2.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 52/3, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt:

"De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft

geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”

Het bestreden bevel werd genomen op 7 september 2020, dit is nadat de Raad het beroep op 9 juli 2020 heeft verworpen tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020. De bestreden beslissing is aldus in overeenstemming met artikel 52/3, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Verder blijkt uit de gegevens van de zaak dat ten aanzien van verzoeker, conform artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van het beroep, geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen werd uitgevoerd.

2.2.2. Verzoeker voert daarnaast aan dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet, steeds rekening moet worden gehouden met de meer voordelige bepalingen, zoals voorzien in de internationale verdragen. In het bijzonder wijst hij op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst er in dit verband op dat er een risico is op het feit dat hij enkele dagen zonder accommodatie zal moeten verblijven in Italië, dat het Italiaanse systeem van accommodaties beperkt is en dat, indien hij wordt erkend als vluchteling in Italië, hij de kans loopt dakloos te worden en op straat te moeten slapen. Hij wijst eveneens op de beperkingen aan het sociale zekerheidssysteem en dat de toegang tot de gezondheidszorg voor vluchtelingen moeilijk is en dat er plaats tekort is.

De Raad merkt op dat het beschermingsverzoek reeds werd onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die het volgende heeft vastgesteld:

“(…)

Uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd (vragenlijst DVZ, p. 11). In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ea

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Italië geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Italië te weerleggen.

Zo verklaarde u dat het een bepaalde periode moeilijk was om aan werk te geraken in Italië. Echter van 2011 tot uw vertrek naar Griekenland in 2015 had u werk als aardappelplukker (CGVS, p. 8). De periode waarin u geen werk vond bedroeg slechts vijf maanden, op 11 jaar van verblijf in Italië (CGVS, p. 8). U kende trouwens de taal en verklaarde vlot een gesprek te kunnen voeren in het Italiaans (CGVS, p. 6). Buiten 2 maanden in Milaan heeft u gedurende 11 jaar kunnen logeren bij een Afghaan - u kreeg er een bed ter beschikking - of een jaar bij een vriend in Griekenland (CGVS, p. 7-8). Volledigheidshalve dient hieraan te worden toegevoegd dat de problemen die u kende naar aanleiding van uw drugssmokkel, en daarmee gepaard gaande veroordeling, van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard is en niets van doen heeft hadden met het Vluchtelingenverdrag. De problemen die u verder kende na uw vrijlating met Mario, de drugsdealer, zijn van louter interpersoonlijke aard en kon u bovendien aanklagen bij de Italiaanse politiediensten, wat u overigens niet heeft gedaan. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

U verklaarde dat uw Italiaanse identiteitsdocumenten niet meer vernieuwd werden nadat deze verlopen waren. Tijdens uw DVZ interview claimde u dat dit kwam door het regime van Salvini en dat hij geen Arabieren meer toelaat (DVZ, p. 11). Tijdens het CGVS gehoor haalde u echter aan dat uw documenten niet vernieuwd werden omwille van het feit dat u in de gevangenis heeft gezeten (CGVS, p. 7). Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement

en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). (...)"

Verzoekers beroep tegen deze beslissing was onontvankelijk wegens laattijdigheid, zodat deze beoordeling definitief is. De commissaris-generaal oordeelde dat niet bleek dat verzoeker bij terugkeer naar Italië zou terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat zou stellen om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, *Ibrahim e.a.*, randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, *Jawo*, randnummers 80-82). Verzoeker verwijst naar kritiek die werd geuit in rapporten van mensenrechtenorganisaties met betrekking tot de opvang van asielzoekers en vluchtelingen in Italië. Met een algemene verwijzing naar deze rapporten weerlegt verzoeker evenwel niet de beoordeling die werd gemaakt van zijn individuele geval door de commissaris-generaal. Verzoeker toont dan ook geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM aan.

In de mate verzoeker verwijst naar de COVID-19-pandemie, merkt de Raad op dat deze pandemie zich actueel wereldwijd voordoet, en dat verzoeker niet aantoont dat hij zich in een risicocategorie bevindt. Verzoeker brengt geen gegevens aan waaruit kan blijken dat de actuele situatie in Italië van die aard is dat een terugkeer hem zou blootstellen aan een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. In de mate verzoeker aanvoert dat het vertrouwensbeginsel zou verhinderen dat tijdens de COVID-19-pandemie een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, wordt hij niet bijgetreden. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit blijkt dat de overheid rechtmatige verwachtingen zou hebben gewekt bij verzoeker.

Verzoeker voert eveneens een schending van het gelijkheidsbeginsel aan tussen enerzijds vreemdelingen die na een negatieve beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of de beroepstermijn nog hangende is, en anderzijds vreemdelingen die nog geen dergelijk bevel krijgen. Dit zou ertoe leiden dat voor de eerste categorie de termijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen reeds is afgelopen op het ogenblik dat een arrest wordt gewezen, zodat zij onmiddellijk kunnen worden gerepatriëerd. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het arrest van de Raad werd uitgesproken op 9 juli 2020 en dat verzoeker thans nog steeds op het grondgebied verblijft. Verzoeker heeft aldus ruimschoots kunnen beschikken over een termijn van 30 dagen voor vertrek en het dossier bevat geen gegevens die wijzen op een nakende gedwongen repatriëring. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij deze grief.

Waar verzoeker met betrekking tot artikel 8 van het EVRM verwijst naar de aanwezigheid van zijn acht broers en zussen en zijn ouders in België, merkt de Raad op dat verzoeker een volwassen man is en geen elementen aanbrengt die wijzen op een bijzondere band van afhankelijkheid die de normale affectieve banden tussen familieleden overstijgt. Bovendien blijkt uit de hoger aangehaalde beslissing

van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker gedurende elf jaar in Italië heeft gewoond. Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT